Poručík Ulz nakopnul vzteklou hlídací ježovku a promihotal membránou přímo do velitelského žaberního koše. Tam srazil podploutevníky a zabublal: „Máme to, kapitáne!“
Kapitán Glp vyskočil z mokřadníku. Nezdržoval se čekáním na hlen a rychle odkmital chordou směrem k lastuře profesora A2B. Poručík disciplinovaně kmital za ním.
A2B zářil spokojeností. Rozplizával se na chaluhách před elektronovým mikroskopem a vítězoslavně klokotal: „Vidíte, kapitáne. Já věděl, že se zdravý jedinec takhle nemůže chovat. Soustavně a bez příčiny utíkat ze svého příbytku, brát sebou jenom to nejnutnější a pak se vždycky nějaký čas ukrývat před civilizací. Ba ne, na něco takového já mám čich. A tady Ulz mi bublal, že to bude výcvik speciálních jednotek civilní obrany. Klo klo. Kdepak cvičení. Nemoc je to. Podívejte.“
Kapitán Glp se přisál k mikroskopu. „Hmm… Na první pohled vypadá jako obyčejný virus, ale… musím vám blahopřát, A2B. Jste geniální.“
„Dělám jen svou práci,“ klokotal spokojeně profesor. „Můj postup byl jednoduchý. Prostě jsem si vyhlédl zdravého, infekcí zatím nezasaženého jedince. Ten pracoval i regeneroval přesně podle funkčního zařazení, pravidelně sledoval audiovizuální informační a rekreativní systém dané planety, nepřekročil jedinou z námi zjištěných instrukcí zdejšího centra. No… Bezpochyby šlo o racionální bytost. A právě na ni jsme napojili naše přístroje a čekali jsme, až přijde do styku s infikovaným jedincem. To se stalo před čtyřmi dny. Hned jsme provedli analýzu veškerého biologického materiálu, který přešel z infikovaného jedince na zdravého, a – blef – měli jsme obrovské štěstí. Úspěšný průnik se podařil pouze tomuhle jednomu jedinému druhu mikroorganizmů.“
A2B klepnul tykadlem o nosnou hvězdici mikroskopu. „Zákeřný virus. Opravdu zákeřný. Navenek ta bestie nezpůsobí nic než drobný zánět, vyvolávající kašlání a kýchání, ale potom… nějakým nevysvětlitelným způsobem zasáhne váš centrální nervový systém. Podívejte.“
Stisknul obřadně tlačítko. Na monitoru naskočil obraz. „Ještě nedávno zdravý inteligentní tvor – a teď – uprchl ze své obytné aglomerace. Vidíte? Tady. To je on. Sedí u hromady zapálených úlomků odumřelé rostliny, je oblečen do typicky znehodnocených obalových slupek a vydává ze sebe skřeky jako… no jako primát, s odpuštěním. Zítra večer nemoc ustoupí a on se bude opět několik dní účastnit ekonomického procesu, ale pak…“
„…další záchvat,“ bublal kapitán ustaraně.
„Ano. Bohužel ano.“
„Chudáci.“ Ulz odvrátil svou bezchybně naškeblenou hlavonohu od monitoru. „Je mi jich líto.“
Kapitán se rozláčkoval, jako kdyby ho požahala jedovatá medúza: „Tak dost! Na sentimentální huhly není čas, poručíku! Amébujte šéfpilota! Okamžitě spusťte GPR a vyveďte mihuli do prostoru! A telepatujte po síti, že jsme tu objevili záhadnou, velmi nebezpečnou chorobu, která katastrofálně dezorganizuje pochody v CNS. Ať si jádro označí tuhle planetu na mapách jako oblast zvláštního ohrožení. Jako oblast zvláštního ohrožení. Její kolonizace je naprosto vyloučena. Odkmit!“